

Koncert

AF STEEN CHR. STEENSEN

Hun er født i Malmø. Hendes navn er Ha-Young Sul. Hun er 16 år. Ikke høj, gør ikke noget stort væsen af sig, men når hun sætter sig ved flyglet, spiller hun som et lysende talent af de få. Man kan forstå, hvorfor hun vandt Det Kgl. Danske Musikkonservatoriums konkurrence om at spille Mozarts Klaverkoncert nr. 19 fredag aften i Tivolis Koncertsal ved koncerten med konservatoriets symfoniorkester.

Ha-Young Sul er ganske givet noget særligt og skal ikke måles med konservatoriealen – selv om hun for tiden studerer hos José Ribera. Blot hendes autoritet ved klaveret er imponerende. Den måde hun førte an i tempo og musikalsk fraseering var en moden pianist værdig. Netop hendes sikre rytmeformnemmelse sørgede for et levende, varieret Mozart-spil med klarhed i detaljer og sikkert overblik for de større forløb. Ikke mindst i de to ydersatser, hvor Ha-Young Sul også fik lejlighed til at vise sin store tekniske formåen. Ligesom hun serverede et klangligt varieret spil af høj klasse.

Det var spil til den guldmedalje, hun også fik ved Berlingske Tidendes musikkonkurrence sidste år. Et spil i rivende udvikling. Et spil man glæder sig til at følge.

Aftenens koncert var led i guldalderfestivalen, og der var da også grund til at dele guld ud både til den walisiske dirigent Owain Arwel Hughes, som i øvrigt dirigerede konservatorieorkesteret for et år siden i koncertopførelsen af »Maskarade«. Og guld til orkesteret spil af gennemgående høj kvalitet. Men meget mere guld var der heller ikke at hente i programmet. Det er noget af en tilsnigelse at lempe koncerten ind under guldalderfestivalen, når blot et af aftenens værker med lidt god vilje kan regnes ind under denne periode: N.W. Ga-

16-årige Ha-Young Sul er et særligt talent, der ikke skal måles med konservatoriealen.

Et lysende talent

des Hamlet Ouverture fra 1861. En koncertouverture af en nationalromantisk slags, hvis relevans indenfor festivalens tema kan diskuteres. Inden man næste gang holder den slags festivaler, kunne man måske gøre sig den ulejlighed at arrangere et symposium (gerne i universitetsregi), hvor man kunne reflektere lidt over f.eks. denne »The Golden Age«. Så den ikke blot blev en stor mærkat, man kan klistre over al dansk musik fra forrige århundrede. I kultureksportens hellige navn.

Bruckners 1. Symfoni har

i hvert tilfælde ikke meget med den danske guldalder at gøre. At den var på programmet var imidlertid kun en glæde kunsterisk set. Konservatoriets orkester klarede i det store hele opgaven flot under kyndig direktion af Owain Arwel Hughes. Af nærliggende grunde understregede Hughes især værket klangligt massive og dynamisk voldsomme steder. Dem er der mange af undervejs, og effekten er lige imponerende hver gang – især i slutningen af 1. og 4. sats. Men for at Bruckner skal leve, må modsætningen også frem: de transparente,

lydhøre passager f.eks. i 2. sats. Denne organiske symbiose kom knap til sin ret denne aften, men man kunne glæde sig over et smukt klingende strygerkorps og en række fine soloindslag fra blæsergruppen. Og naturligvis over helheden, der tyder på, at de studerende prioriterer det orkestrespil højt, som de fleste senere kommer til at leve af.

Det Kgl. Danske Musikkonservatoriums Symfoniorkester. Ha-Young Sul (klaver), Owain Arwel Hughes (dirigent). Tivolis Koncertsal, fredag.